

Mensen naar de diepzee

Langs de kust wordt de zee door- gaans beschouwd als een voorraad- schuur van verse vis, waar onze vissers hun brood gaan verdienen ten koste van de zwaarste inspan- ningen. In het binnenland be- schouwd men de zee dikwijls als een grote vijver waar het in de zomer heerlijk is in te gaan plas- sen en waarnaar het aangrijpend is in de winter te komen kijken wan- neer de storm haar golven over de dijken jaagt.

Er zijn ook enkelingen die ver- der gaan en er aan denken onder water te gaan kijken, en die dit onderwater-zwemmen bedrijven als een sport. Nu zal het misschien zo worden dat menselijke wezens, voor wie het water een even na- tuurlijk element is als de lucht, niet langer zullen beschouwd wor- den als figuren behorend tot de mythologie. De vooruitgang van de moderne techniek heeft het inder- daad mogelijk gemaakt deze fan- tasie tot werkelijkheid om te zet- ten. Er leven «oceanauten» weke- lang in de diepzee, zonder dat ze de behoefte gevoelen aan het ver- trouwde land.

Kommandant J. Y. Cousteau heeft het mogelijk gemaakt dat ontelbare bezoekers van de cinema in de mo- gelijkheid verkeren de jongste ver- overing van het menselijk vernuft gade te slaan. De nieuwe film van kommandant Cousteau brengt het relaas van zijn laatste prestatie, de oprichting van een nederzetting in de wateren van de Rode Zee. Het is een volledig dorp met een hoofd- kwartier, een diepzeeverblijf, gara- ge voor de drijvende schotels en de observatieposten. De duikers ko- men niet meer aan de oppervlakte maar leven gedurende weken in het water. De oceanauten voelen zich volledig thuis in hun nieuwste element dat met al het nodige kom- fort is uitgerust. Het is als het ware een omgekeerde wereld in die zin dat de vissen die aan de metalen gevaarten voorbijschieten moeten denken aan aquaria waar dit keer echter de mens in leeft. Deze wo- ningen zijn echter slechts rustplaat- sen voor de vorsers die zich in het water bewegen als de vissen zelf.

Het is een fantastische aanblik wanneer men de oceanauten in hun glimmende pakken, de zuurstoffles op d rug en met brede zwemvlie- zen aan de voeten, zich met het- zelfde gemak ziet bewegen als hun geschubde burens.

Dank zij de hulp van de techniek heeft het menselijk organisme zich wonderwel aangepast aan deze nieuwe omgeving. De overgang van water naar aarde is echter niet zon- der gevaar en wanneer de duikers na weken verblijf terug naar bo- ven komen moeten zij eerst een aanpassing doormaken op verschil- lende diepten.

De filmkamera heeft het mogelijk gemaakt de mens deelachtig te ma- ken aan dit avontuur waarbij zij, evenals de vorsers, de charme van de diepzee kan ontdekken. Men is getuige van het geheimzinnige le- ven dat in die duistere diepten een verbeterde strijd voert om het be- staan. Aarde en diepzee zijn in dit opzicht niet verschillend, de strijd om het voortbestaan overheerst al- les. De onschuldige zeester ontpopt zich als een meedogenloze veelvraat waardoor de schelpdieren tot een panische schrik gebracht worden.

Het is een onwezenlijke wereld waar struiken uit de duisternis te voorschijn komen als levende we- zens in een omgeving van planten die een dierlijk bestaan lijden. Een niet vermoede bron van ongekende schoonheid en een wonderlijke we- relt komen voor onze ogen te lig- gen. Voor de mensen van de toe- komst is de natuurlijke omgeving een ware weelde van kleur en vorm die op aarde zijn gelijke niet heeft.

Waar men het vroeger had over de «doofheid» van de vissen heeft Cousteau hier bewezen dat zulks niet waar is. Immers, wanneer men bezig is ijzeren bouten aan een ko- raalwand vast te slaan, dan ziet men de vissen bij iedere slag wegschie- ten.

Waar wij, kustbewoners, bijna dagelijks met de bovenkant van het water en de zee worden gekonfron- teerd, is het zeer zeker erg nuttig eens te gaan kijken naar wat zich onder water zoal afspeelt. Het men- selijk vernuft opent steeds nieuwe horizons. In «De wereld zonder zon» gaat dergelijke horizon voor ons open.

LEEST

HET VISSERIJBLAD

VERNIEUWING VAN ABONNEMENTEN VOOR 1965

De post is reeds begonnen met het aanbieden der kwijtingen ter vernieuwing van de abonnementen voor het jaar 1965.

Deze bedragen:

één jaar	300 fr
zes maanden	150 fr
drie maanden	80 fr
Holland	22 gulden
Buitenland	350 fr

Wij maken er onze abonnees at- tent op dat zij tegenover de fiskus de prijs van het abonnement op ons blad in rekening mogen brengen in

In de Propagandavereniging voor meer Visverbruik

MEN SCHRIJFT ONS

Mijnheren,

Ik heb met aandacht het artikel gelezen verschenen in het «Nieuws- blad van de Kust» van 11-12-1964, geschreven of geïnspireerd door de heer J. Van Broeck, sekretaris van de vereniging.

Laat ik beginnen met te zeggen dat ik behoor tot de visventers. Dit is noodzakelijk voor een objectieve beoordeling door de aandachtige le- zer. Het «hemdje is immer altijd nader dan het rokje» en stelling nemen in een zaak kan wel verschil- len, hetzij bewust of onbewust, naargelang de hoek waaruit men de zaak bekijkt.

Om ter zake te komen, meen ik dat, in de eerste plaats, de vis zich zelf moet kunnen opdringen. Goede waar prijst zich zelf aan. Het accent dient dus in de eerste instantie ge- legd op de kwaliteit, en in die rich- ting moet het hoofdzakelijk streven van de Propagandavereniging gaan. Wat baat het immers publiciteit te maken voor een waar, wanneer de- ze waar de mensen niet kan, of slechts gedeeltelijk kan overtuigen. In dit verband is de propaganda doelloos en een pleister op een houten been.

Wat baat het de mensen er toe aan te zetten «Vis» te consumeren als er averechtse propaganda ge- voerd wordt door aan gevangenise- ren, scholen, staatsinrichtingen, hospitalen (C.O.O.), leger enz... vis te zenden die naam niet waardig. Hebben we zelf geen vieze herin- neringen over de vis die we kregen in het leger of in een school? Zoeken we het dus niet in de eerste plaats bij het konsument, maar ve- gen we ook eerst voor eigen deur. Laten we eerst een aktie voeren in eigen midden, het midden van de reder, groothandelaar, kleinhande- laar en visventer. Leggen we er de nadruk op, bij die mensen, dat slechts eerste klasse waar mag aangebracht en/of verkocht worden. Overtuigen we dus eerst onze men- sen, want er is nog altijd een ka- tegorie mensen die in de handen wijven als ze kunnen zeggen «Oef, ik ben van dat zootje van minder kwaliteit op een gelukkige manier van af». Men heeft de handel in het algemeen en zichzelf in het

biezonder, een slechte dienst bewe- zen, een daad die zich wreekt op de handel, dus onvermijdelijk ook op zichzelf. Bevorderen we dus in de eerste plaats alle maatregelen die de kwaliteit van de vis dienen. Zoeken we reglementen te laten uit- vaardigen en te vermenigvuldigen die de kwaliteit van de vis ten nut- te zijn. Laten we strenger optreden bij keuring. Dringen we door tot in de pakhuizen, winkels en wagens van de sektor distributie. Laten we om wapens vragen bij het Ministe- rie om de onwil van sommige hier- in te breken. Kan dit niet onmiddel- lijk gebeuren, laten we dan een privaat-initiatief nemen door aan diegenen van de distributiesektor die zich vrijwillig aan keuring on- derwerpen, een certificaat uit te reiken van bv. «Onder regelmatig kontrol van de Propagandaveren- iging voor Visverbruik; Kategorie 1e kwaliteit». Certificaat geldig tot... De geldigheid van het certificaat is nodig omdat het moet kunnen ont- trokken worden, of niet vernieuwd worden bij overtreding.

Slechts wanneer we vertrekken van een gezonde basis, wanneer we een kwasi-zekerheid hebben dat de vis als een kwaliteitsprodukt aan- geboden wordt, kan propaganda met efficiëntie werken. Kunnen we met de hand op het hart zeggen of het aan de basis in orde is?

In dit verband kunnen we bv. niet instemmen met die reder die zijn beklag maakte omdat hij zijn vis niet in de markt mocht zetten gezien ze afgekeurd werd wegens «onderwater gestaan te hebben». Het raisonnement van de reder: «Ik weet dat er kopers gingen ge- vonden worden voor mijn vis, en die moeten het maar weten wat ze er mede doen» is een zeer ge- vaarlijk raisonnement. Het bewijst dat men dus inderdaad moet optre- den in eigen midden tegen sommi- ge reders en sommige kopers. Het recent voorvalletje van mazout in de sprot dient heel ernstig opgevat en de hilariteit hierbij is volledig misplaatst. In dergelijke gevallen dient er beslist een onderzoek in- gesteld en naar gelang het resul- taat hiervan, dient ofwel de reder, ofwel de eventueel voortvarende koper, terecht gewezen.

Het raisonnement van sommige kopers, namelijk «ik heb een klant voor die vis, als het maar wat goed- koper uitvalt!» is totaal verkeerd en die mensen zijn gevaarlijk voor de sektor distributie. Er hoeft nie- mand minderwaardige vis te kopen en er moet hiervoor in de eerste plaats geen verkoper voor zijn. Ik herhaal: beginnen we dus aan de basis en niet aan de top zoals het gedaan wordt. Beginnen we met de misbruiken die er gedeeltelijk be- staan, aan de basis uit te roeien en met propaganda of met reglementen die mensen te leren. Het sukses van deze eerste campagne is garant van een succesvolle propaganda aan de top.

Een visleerder

Nofa van de Redaktie:
Heel moedig en juist gezien.